

Sygn. akt II C 66/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR A. Z.

Protokolant: sekr. sąd. M. M.

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2022 roku, w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa B. C.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz B. C. kwotę 44.333,60 zł (czterdzieści cztery tysiące trzysta trzydzieści trzy złote sześćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

a) od kwoty 42.057,66 zł (czterdzieści dwa tysiące pięćdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt sześć groszy) od dnia 28 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;

b) od kwoty 400 zł (czteryście złotych) od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;

b) od kwoty 1.875,94 zł (jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) od dnia 15 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty;

2. oddała powództwo w zakresie odsetek w pozostałej części;

3. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz B. C. kwotę 6.543,28 zł (sześć tysięcy pięćset czterdzieści trzy złote dwadzieścia osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

4. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz:

a) B. C. kwotę 190,72 zł (sto dziewięćdziesiąt złotych siedemdziesiąt dwa grosze) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, zaksięgowanej pod pozycją(...)

b) (...) Spółki Akcyjnej w S. kwotę 190,71 zł (sto dziewięćdziesiąt złotych siedemdziesiąt jeden groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, zaksięgowanej pod pozycją (...)

Sygn. akt II C 66/20

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 30 grudnia 2019 roku, B. C., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na swoją rzecz kwoty 9.700 zł tytułem odszkodowania za szkodę w

pojeździe marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty, kwoty 400 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wywiedziono, iż w dniu 25 października 2019 roku doszło do zdarzenia drogowego, w którym uszkodzony został samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność powoda. Wskazano, że sprawca zdarzenia był objęty ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej udzieloną przez pozwaną. Podniesiono, że pozwana nie kwestionowała zasady swojej odpowiedzialności i wypłaciła powodowi w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie za powstałą w pojeździe szkodę w wysokości 63.442,74 zł brutto. Jednakże, w sporządzonym przez pozwaną kosztorysie przyjęto zaniżoną stawkę za roboczogodzinę w wysokości 54,50 zł netto, pominięto niezbędne czynności naprawcze przy określeniu wymiaru czasu pracy, zaniżono koszty materiału lakierniczego, przyjmując współczynnik odchylenia 50%, zaniżono ceny części narzucając systemowe potrącenie cen części w wysokości 25%, zaniżono koszt naprawy przez zastosowanie potrącenia sumarycznych kosztów naprawy o 5%, pominięto normalia – materiały drobne oraz części niezbędne do prawidłowej technologicznie naprawy. Jednocześnie, pozwana nie stwierdziła, aby w pojeździe były zamontowane części inne niż O oraz, że pojazd miał uszkodzenia niezwiązane ze szkodą. Wykonanie naprawy pojazdu zgodnie z kosztorysem sporządzonym przez pozwaną nie gwarantowało przywrócenia jego stanu poprzedniego. Pełnomocnik powoda wyjaśnił, że kwota dochodzona pozwem stanowi żądanie częściowe z tytułu należnego powodowi dalszego odszkodowania w całkowitej kwocie 42.457,66 zł, stanowiącego różnicę pomiędzy odszkodowaniem należnym, a wypłaconym przez pozwaną.

(pozew k.4-13, pełnomocnictwo k.16)

Odpis pozwu doręczono pozwanej w dniu 7 lutego 2020 roku.

(elektroniczne potwierdzenie odbioru k.48)

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej powoda wskazując, że powód przeniósł na rzecz innej osoby prawo do dochodzenia wszelkich roszczeń powstałych w związku ze szkodą z dnia 25 października 2019 roku, w tym kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Niezależnie od powyższego pełnomocnik pozwanej nie kwestionował zasady odpowiedzialności pozwanej, lecz zakres i wysokość szkody. Przyznał, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwana przyznała i wypłaciła na rzecz powoda odszkodowanie w kwocie 63.442,74 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu. Zaznaczył, że poszkodowany został poinformowany o możliwości naprawy pojazdu za cenę wskazaną w kalkulacji naprawy, zawierającej rynkową wartość usług i nowych części zamiennych z dnia ustalenia odszkodowania. Nadto, pozwana proponowała naprawę pojazdu w warsztatach sieci partnerskiej. Pełnomocnik pozwanej wyjaśnił, że pozwana wynegocjowała u swoich dostawców rabat na części w wysokości 25%, koszty naprawy pojazdu oraz materiały lakiernicze w wysokości 5%. Podał, że stawka za roboczogodzinę w kwocie 54,50 zł stosowana jest przez wskazane warsztaty w ramach sieci naprawczej, działające na terenie miejsca zamieszkania poszkodowanego. Wskazał, że w ocenie pozwanej wypłacona kwota umożliwia pełną restytucję. Podniósł, że postępowanie poszkodowanego należy traktować jako brak współpracy poszkodowanego z ubezpieczycielem przy wykonaniu zobowiązania, co doprowadziło do naruszenia zasad minimalizacji szkody. Pełnomocnik pozwanej podniósł, że powód nie wykazał, aby do naprawy uszkodzonego pojazdu użyto części oryginalnych. Nadto kwestionował także datę, od której powód domagał się ustawowych odsetek, wskazując iż winny one być zasądzone od daty wyrokowania.

(odpowiedź na pozew k.49-52, pełnomocnictwo k.53, odpis KRS k.17-18 v., 58-71)

Postanowieniem z dnia 22 lipca 2020 roku, Sąd na podstawie art.205[3] § 1 k.p.c. oddalił wniosek pełnomocnika powoda zgłoszony w piśmie dnia 20 kwietnia 2020 roku zatytułowanym „Replika na odpowiedź na pozew” o zobowiązanie strony powodowej do złożenia pisma przygotowawczego, zwrócił pismo procesowe pełnomocnika

powoda z datą 20 kwietnia 2020 roku zatytułowane „Replika na odpowiedź na pozew”, oddalił wniosek pełnomocnika powoda zgłoszony w piśmie z datą 19 maja 2020 roku o zobowiązanie strony powodowej do złożenia pisma przygotowawczego w zakresie nie objętym zarządzeniem z dnia 18 marca 2020 roku i zwrócił pismo procesowe pełnomocnika powoda z datą 19 maja 2020 roku w zakresie nie odnoszącym się do zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej.

(postanowienie k.112)

W piśmie procesowym z dnia 19 maja 2020 roku pełnomocnik powoda, odnosząc się do podniesionego przez pozwaną zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda, zaprzeczył jakoby powód zbył przysługujące mu uprawnienie do dochodzenia roszczenia względem pozwanej z tytułu uszkodzenia pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku ze szkodą z dnia 25 października 2019 roku. Wskazał, że umowa cesji z dnia 28 listopada 2019 roku obejmowała jedynie roszczenie powoda w stosunku do pozwanej z tytułu refundacji kosztów holowania i najmu pojazdu zastępczego. Przedmiotem wyżej wskazanej umowy nie było zaś zbycie wierzytelności z tytułu odszkodowania za koszty naprawy uszkodzonego pojazdu. Wobec powyższego, w ocenie pełnomocnika powoda, zarzut strony pozwanej jawi się jako nieuzasadniony.

(pismo procesowe k.103-106-v.)

Na rozprawie w dniu 5 marca 2021 roku pełnomocnik powoda popierał powództwo. Kwestionował wycenę wartości pojazdu przed szkodą złożoną przez pozwaną jako zaniżoną oraz okoliczność, że w pojeździe nastąpiła szkoda całkowita. Oświadczył, że pojazd stanowiący własność powoda miał szkodę częściową na terenie Stanów Zjednoczonych.

Pełnomocnik pozwanej podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(stanowisko pełnomocnika powoda – protokół rozprawy k.122-123, stanowisko pełnomocnika pozwanej - protokół rozprawy k.123)

Na rozprawie w dniu 5 marca 2021 roku Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o zarządzenie zwrotu odpowiedzi na pozew, wobec oświadczenia pełnomocnika powoda, że odpowiedź na pozew została mu doręczona przez pełnomocnika pozwanej.

(protokół rozprawy k.123)

W piśmie procesowym z dnia 15 września 2021 roku pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo w zakresie odszkodowania o kwotę 34.233,60 zł i wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 43.933,60 zł tytułem odszkodowania za koszty naprawy pojazdu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 400 zł tytułem zwrotu kosztu sporządzenia prywatnej ekspertyzy wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Odpis pisma doręczono pozwanej w dniu 14 grudnia 2021 roku.

(pismo pełnomocnika powoda k.165-165v., dowód doręczenia k.203)

W piśmie procesowym z dnia 28 września 2021 roku pełnomocnik pozwanej wniósł o dopuszczenie dowodu z pisemnej uzupełniającej opinii biegłego sądowego, poprzez zobowiązanie biegłego do przeliczenia kosztów naprawy pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z uwzględnieniem rodzaju części, stawek za roboczogodzinę wskazanych przez pozwaną w kalkulacji oraz oferowanych przez pozwaną na etapie postępowania likwidacyjnego rabatów.

(pismo pełnomocnika pozwanej k.167)

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2021 roku, na podstawie art. 235[2] § 1 pkt 2, 4, 5 k.p.c. Sąd pominął dowód z uzupełniającej opinii biegłego Ł. G. na okoliczności wskazane w piśmie pełnomocnika pozwanej z dnia 28 września 2021 roku.

(postanowienie k.174-175)

W piśmie procesowym z dnia 23 grudnia 2021 roku pełnomocnik pozwanej wnosił o oddalenie powództwa również w zakresie zmodyfikowanym i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. Ponownie wniósł o dopuszczenie dowodu z pisemnej opinii uzupełniającej biegłego z zakresu kosztorysowania i wyceny wartości pojazdów inż. Ł. G. poprzez zobowiązanie biegłego do przeliczenia kosztów naprawy pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z uwzględnieniem rodzaju części, stawek za roboczogodzinę wskazanych przez pozwaną w kalkulacji oraz oferowanych przez pozwaną na etapie postępowania likwidacyjnego rabatów.

(pismo pełnomocnika pozwanej k.182)

Postanowieniem z dnia 23 marca 2022 roku, na podstawie art. 235[2] § 1 pkt 2, 4, 5 k.p.c. Sąd pominął dowód z uzupełniającej opinii biegłego Ł. G. na okoliczności wskazane w piśmie pełnomocnika pozwanej z dnia 23 grudnia 2021 roku. Natomiast, zarządzeniem z dnia 23 marca 2022 roku, na podstawie art.205[3] § 5 k.p.c. oddalono wniosek pełnomocnika powoda zgłoszony w piśmie z datą 10 stycznia 2022 roku o zobowiązanie strony powodowej do złożenia pisma przygotowawczego oraz zwrócono pismo pełnomocnika powoda z datą 10 stycznia 2022 roku.

(postanowienie k.191-192, zarządzenie k.193-194)

Na rozprawie w dniu 10 maja 2022 roku pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(stanowisko pełnomocnika powoda – protokół rozprawy k.205-206)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 października 2019 roku w Ł. miało miejsce zdarzenie drogowe, w którym uszkodzony został samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność B. C..

Sprawca zdarzenia, korzystał z ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego udzielanej przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w S..

(okoliczności bezsporne)

B. C. nabył samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) we wrześniu 2019 roku w komisie samochodowym w Polsce. Pojazd został sprowadzony z USA. W chwili zakupu pojazd był zarejestrowany w Polsce. Przed zdarzeniem pojazd powoda był w bardzo dobrym stanie technicznym. Po zakupie w pojeździe został naprawiony silnik. Pojazd nie uczestniczył w innych zdarzeniach drogowych, kiedy jego właścicielem był powód. Przed szkodą pojazd nie posiadał jakichkolwiek nienaprawionych uszkodzeń. Pojazd nie był przez powoda użytkowany do celów prowadzenia działalności gospodarczej, a wyłącznie do celów prywatnych.

(dowód: przesłuchanie powoda - protokół rozprawy z dnia 5 marca 2021 roku k.124, nagranie 00:16:12-00:25:16)

Koszt naprawy samochodu marki M. o numerze rejestracyjnym (...) przy użyciu części oryginalnych i stawki za roboczogodzinę wysokości 110 zł netto, na dzień powstania szkody z dnia 25 października 2019 roku wynosi 107.376,34 zł brutto.

Wartość pojazdu M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w stanie nieuszkodzonym na dzień powstania szkody z dnia 25 października 2019 roku wynosiła 115.300 zł brutto.

Wartość pojazdu M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w stanie uszkodzonym na dzień powstania szkody z dnia 25 października 2019 roku wynosiła 52.900 zł brutto.

Użycie do naprawy wyłącznie części oryginalnych pozwoli na pełną restytucję pojazdu. Części użyte do naprawy winny być opatrzone logo producenta. Naprawa na takich częściach pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody pod każdym względem. Naprawa przy użyciu części alternatywnych o jakości (...) pozwoli na odbudowę pojazdu pod względem estetycznym. Nie można wykluczyć, że pojazd odbudowany na takich częściach przeszedłby pozytywnie badanie techniczne i zostałby dopuszczony do ruchu oraz że taka naprawa umożliwi jego dalszą eksploatację, jeżeli takie części byłyby dostępne i pasowałyby do opiniowanego modelu pojazdu. Jednakże, naprawa przy użyciu takich części nie przywróci pojazdu do stanu sprzed szkody pod względem technicznym.

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu kosztorysowania i wyceny wartości pojazdów Ł. G. z załącznikami k.131-159)

Na zlecenie powoda T. Ś. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Biuro (...) w Z. sporządził wycenę kosztów naprawy pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 25 października 2019 roku na kwotę 105.500,40 zł brutto.

(dowód: kosztorys naprawy pojazdu k.32-42)

W dniu 20 listopada 2019 roku T. Ś. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Biuro (...) w Z. wystawił dla powoda jako nabywcy fakturę VAT na kwotę 400 zł brutto za oględziny pojazdu i kosztorys naprawy dotyczący pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

(dowód: kserokopia faktury k.43)

Decyzją z dnia 27 listopada 2019 roku pozwana przyznała na rzecz powoda odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu w kwocie 63.442,74 zł brutto na podstawie zweryfikowanej kalkulacji naprawy. W kosztorysie wskazano, że kalkulacja została sporządzona z uwzględnieniem rabatów na części, materiały lakiernicze i łączne koszty naprawy, jakie Towarzystwo (...) ma wynegocjowane z dostawcami oraz podano dane do kontaktu z ubezpieczycielem w celu nabycia części lub materiałów lakierniczych w cenach wskazanych w kalkulacji.

(dowód: decyzja k.19, protokół szkody k.20-21v., kalkulacja naprawy k.22-28v.)

Pismem z dnia 19 grudnia 2019 roku, przesłanym pocztą elektroniczną, powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 42.457,66 zł tytułem odszkodowania za koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, w tym kwoty 400 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy w terminie 7 dni od otrzymania niniejszego wezwania.

(dowód: wezwanie do zapłaty k.29, wydruk wiadomości e-mail k.30, k.31)

W dniu 28 listopada 2019 roku powód zawarł umowę cesji, mocą której przeniósł na rzecz P. S., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...), przysługujące mu w stosunku do pozwanej roszczenie z tytułu refundacji kosztów holowania i najmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą z dnia 25 października 2019 roku w pojeździe marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

(dowód: aneks do umowy cesji k.107, umowa cesji w aktach szkody – koperta k.116)

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych wyżej dowodów, wśród nich dokumentów i ich kserokopii (w oparciu o art. 308 k.p.c.), przesłuchania powoda oraz opinii biegłego z zakresu kosztorysowania i wyceny wartości pojazdów Ł. G..

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, należało odnieść się do mocy dowodowej ekspertyzy sporządzonej na zlecenie powoda przez T. Ś. (k.32-42) oraz sporządzonych na zlecenie pozwanej (k.22-28,

k.83-85v.). W świetle przepisów kodeksu postępowania cywilnego regulujących zasady postępowania dowodowego, nie budzi żadnych wątpliwości, że wskazane kalkulacje mogłyby stanowić jedynie dowód z dokumentu prywatnego, którego wartość dowodową określa art.245 k.p.c. Stosownie do treści powołanego przepisu dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte. W piśmiennictwie i orzecznictwie przyjmuje się zaś, iż złożone do akt ekspertyzy, opracowane na zlecenie stron, należy traktować jedynie jako wyjaśnienia stanowiące poparcie stanowisk stron. Nawet w sytuacji, w której są one sporządzane przez stałego biegłego sądowego, nie stanowią one dowodu, o którym mowa w art. 278 § 1 k.p.c. Jeżeli zatem strona dołącza do pisma procesowego ekspertyzę pozasądową i powołuje się na jej twierdzenia i wnioski, należy ją traktować jako część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę. Natomiast, gdy strona składa ekspertyzę z intencją uznania jej przez sąd za dowód w sprawie, wówczas istnieją podstawy do przypisania jej także znaczenia dowodu z dokumentu prywatnego. Pozasądowa opinia rzeczoznawcy, jako dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta ona natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń. Zaś oparcie orzeczenia na pozasądowym oświadczeniu biegłego stanowiłoby uchybienie procesowe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 września 2014 roku, w sprawie o sygn. akt I ACa 431/14, opubl. L.). W konsekwencji, wskazane ekspertyzy nie mogły stanowić dowodu na okoliczność kosztów naprawy pojazdu powoda po szkodzie ani na okoliczność jego wartości w stanie uszkodzonym i nieuszkodzonym, stanowiły bowiem jedynie dowód na okoliczność, że ich autorzy złożyli oświadczenia w nich zawarte.

Istotą sporu i prowadzonego postępowania dowodowego w niniejszej sprawie była wysokość odszkodowania z tytułu szkody doznanej w wyniku zdarzenia z dnia 25 października 2019 roku. Podkreślenia wymaga, że fakt zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę nie był między stronami sporny. Zasadniczym sporem objęty był koszt naprawy uszkodzeń w samochodzie marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powstałych na skutek zdarzenia. Przeprowadzenie tej oceny wymagało wiadomości specjalnych, a zatem zasięgnięcia opinii biegłego. Jednakże, Sąd na podstawie art.235[2] § 1 pkt 2 k.p.c. pominął dowód z opinii biegłego na okoliczności wskazane w punkcie 10. b) pozwu, jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W zakresie kosztów naprawy pojazdu decydującym był dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu kosztorysowania i wyceny wartości pojazdów Ł. G.. Sąd uznał opinię biegłego za pełnowartościowe źródło informacji specjalistycznych, stanowiące podstawę poczynionych ustaleń faktycznych. Opinia jest jasna, spójna i logiczna. Zawarte w opinii wnioski zostały należycie umotywowane i poprzedzone prawidłowo zastosowaną oraz przedstawioną metodą badawczą. Pełnomocnik pozwanej wnosił o sporządzenie przez biegłego pisemnej opinii uzupełniającej, w której biegły dokonałby przeliczenia kosztów naprawy pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z uwzględnieniem rodzaju części, stawek za roboczogodzinę wskazanych przez pozwaną w kalkulacji oraz oferowanych przez pozwaną na etapie postępowania likwidacyjnego rabatów

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2021 roku, na podstawie art. 235[2] § 1 pkt 2, 4, 5 k.p.c. pominął dowód z uzupełniającej opinii biegłego Ł. G. na okoliczności wskazane w piśmie pełnomocnika pozwanej z dnia 28 września 2021 roku, bowiem okoliczności te były nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy, w świetle dotychczas wydanej opinii. Ponadto, dowód z uzupełniającej opinii biegłego skutkowałby jedynie przedłużeniem postępowania w sprawie, a dodatkowo zbędnie zwiększyłby jego koszty. Z tych samych powodów, postanowieniem z dnia 23 marca 2022 roku, na podstawie art. 235[2] § 1 pkt 2, 4, 5 k.p.c. Sąd pominął dowód z uzupełniającej opinii biegłego Ł. G. na okoliczności wskazane w piśmie pełnomocnika pozwanej z dnia 23 grudnia 2021 roku, a na rozprawie w dniu 10 maja 2022 roku oddalił wniosek pełnomocnika pozwanej o uchylenie postanowienia z dnia 24 listopada 2021 roku o pominięciu dowodu z opinii uzupełniającej biegłego.

Albowiem, w świetle pisemnej opinii biegłego Ł. G. koszt naprawy samochodu marki M. o numerze rejestracyjnym (...), przywracającej pojazd do stanu sprzed szkody, przy użyciu części oryginalnych i stawki za roboczogodzinę w wysokości 110 zł netto, na dzień powstania szkody, wynosi 107.376,34 zł brutto. Biegły w sposób jednoznaczny wskazał, że użycie do naprawy wyłącznie części oryginalnych opatrzonych logo producenta pozwoli na pełną restytucję pojazdu. Naprawa na tego rodzaju częściach pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody pod każdym względem, w tym technicznym. Jednocześnie, biegły wyjaśnił, że naprawa pojazdu przy użyciu części alternatywnych o jakości (...)

nie przywróci pojazdu do stanu sprzed szkody pod względem technicznym. W tej sytuacji, przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność kosztów naprawy pojazdu, przywracającej pojazd do stanu sprzed zdarzenia, przy użyciu innego rodzaju części niż części O było w istocie niemożliwe.

Mając na uwadze powyższe, zbędne było dopuszczenie dowodu z pisemnej opinii uzupełniającej biegłego z zakresu kosztorysowania i wyceny wartości pojazdów inż. Ł. G. poprzez zobowiązanie biegłego do przeliczenia kosztów naprawy pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z uwzględnieniem rodzaju części, stawek za roboczogodzinę wskazanych przez pozwaną w kalkulacji oraz oferowanych przez pozwaną na etapie postępowania likwidacyjnego rabatów. Skoro bowiem biegły w sposób niewątpliwy i jednoznaczny ocenił, że naprawa spornego pojazdu winna zostać przeprowadzona z użyciem wyłącznie części oryginalnych opatrzonych logo producenta, to przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność kosztów naprawy pojazdu z uwzględnieniem innego rodzaju części wskazanych przez pozwaną w kalkulacji byłoby bezcelowe, prowadziło jedynie do przedłużenia postępowania oraz generowania zbytecznych kosztów.

Ponadto, w niniejszym procesie pozwana nie wykazała, aby na etapie postępowania likwidacyjnego miała realną możliwość zaoferowania powodowi naprawy uszkodzonego pojazdu z zastosowaniem rabatów, ograniczając się w tym zakresie do własnych twierdzeń przedstawionych w odpowiedzi na pozew. W szczególności, do akt sprawy nie przedłożono żadnych porozumień z dostawcami części i materiałów lakierniczych czy warsztatami naprawczymi, z których wynikałaby wysokość możliwych do uzyskania przez powoda rabatów i zasady skorzystania z takich rabatów. W braku jakiegokolwiek materiału dowodowego w tym przedmiocie, brak było podstaw do zlecenia biegłemu sporządzenia opinii uzupełniającej dotyczącej stawek za roboczogodzinę i rabatów wskazanych przez pozwaną w kalkulacji kosztów naprawy pojazdu.

Na podstawie art. 235[2] § 1 pkt. 2 k.p.c. Sąd pominął wniosek pełnomocnika pozwanej o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron na pozostałe okoliczności wskazane w odpowiedzi na pozew oraz o informacyjne przesłuchanie powoda jak również wnioski zgłoszone w pkt 7 i 8 odpowiedzi na pozew, gdyż pozostawały one bez znaczenia dla wyrokowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie, B. C. ostatecznie wnosił o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na swoją rzecz kwoty 43.933,60 zł, tytułem dalszego odszkodowania za szkodę w pojeździe marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 400 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa.

Pełnomocnik pozwanej nie uznał powództwa i wnosił o jego oddalenie. Podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda, powołując się na okoliczność zbycia wierzytelności przysługującej powodowi w stosunku do pozwanej w zakresie odszkodowania za koszty naprawy pojazdu, w związku z kolizją z dnia 25 października 2019 roku, na rzecz osoby trzeciej. Niezależnie od podniesionego zarzutu, pełnomocnik pozwanej nie kwestionował ani podstawy swej odpowiedzialności ani istnienia po stronie pozwanej obowiązku naprawienia wyrządzonej powodowi szkody, czego wyrazem było wypłacenie w toku postępowania likwidacyjnego na rzecz powoda łącznej kwoty 63.442,74 zł tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe. Pełnomocnik pozwanej kwestionował natomiast wysokość dalszego odszkodowania z tytułu wypadku z dnia 25 października 2019 roku. Między stronami sporne było także, czy w pojeździe wystąpiła szkoda częściowa, czy szkoda całkowita.

Odpowiedzialność pozwanej w stosunku do powoda wynika z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego z zawartej ze sprawcą kolizji. Wbrew twierdzeniom pozwanej, należy wskazać, że powód był legitymowany czynnie do wytoczenia powództwa przeciwko pozwanej w związku ze szkodą w pojeździe stanowiącym jego własność, powstałą w dniu 25 października 2019 roku, w zakresie odszkodowania z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Pozwana podnosiła zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda, wobec

zbycia przysługującego mu uprawnienia do dochodzenia roszczenia względem pozwanej z tytułu uszkodzenia pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku ze szkodą z dnia 25 października 2019 roku. Jednakże, analiza umowy cesji z dnia 28 listopada 2019 roku wraz z aneksem do umowy nie pozwala na wyciągnięcie wniosków wysnutych przez pozwaną. Mocą wyżej oznaczonej umowy powód przeniósł na rzecz P. S., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...), przysługujące mu w stosunku do pozwanej roszczenie z tytułu refundacji kosztów holowania i najmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą z dnia 25 października 2019 roku w pojeździe marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W aneksie do umowy cesji sprecyzowano, że powód zbył przysługującą mu w stosunku do pozwanej wierzytelność obejmującą wyłącznie odszkodowanie z tytułu kosztów holowania i najmu pojazdu zastępczego. Przedmiotem wyżej wskazanej umowy nie było zbycie wierzytelności z tytułu odszkodowania za koszty naprawy uszkodzonego pojazdu. Zatem zawarcie wyżej wskazanej umowy cesji nie miało wpływu na uprawnienie powoda do dochodzenia od pozwanej odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu stanowiącego jego własność, a uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 25 października 2019 roku. W rezultacie, powód może skutecznie realizować uprawnienie do dochodzenia należności w zakresie odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na drodze sądowej.

W przedmiotowej sprawie, zdarzeniem wywołującym szkodę w samochodzie marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) była kolizja drogowa z dnia 25 października 2019 roku. Zatem zgodnie z treścią przepisu art.436 § 2 k.c. odpowiedzialność samoistnego posiadacza za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu kształtowała się na zasadzie winy.

Bezspornym jest, że sprawca kolizji korzystał z ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego udzielanej przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w S.. Odpowiedzialność pozwanej w stosunku do powoda wynika z zawartej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji.

W świetle art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Stosownie do art.19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z zm.), poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W niniejszej sprawie, przedmiot sporu stanowiła okoliczność czy w spornym pojeździe doszło do szkody częściowej czy też szkody całkowitej oraz wysokość kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Zgodnie z treścią przepisu art.361 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, w granicach odpowiedzialności odszkodowawczej za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utrącone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Najogólniej rzecz ujmując szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica pomiędzy obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jest nią, zatem utrata lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Stosownie zaś do przepisu art.363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w przypadku uszkodzenia pojazdu mechanicznego wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem. W przypadku pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu zarówno sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych

uczestników ruchu oraz wyglądu sprzed wypadku. W judykaturze powszechnie prezentowany jest pogląd, który Sąd Rejonowy podziela, iż zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Zaś, jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 roku, III CZP 80/11, Monitor Prawniczy 2012 rok, Nr 9, str. 450).

W świetle utrwalonych poglądów doktryny i orzecznictwa nie ma żadnego znaczenia, czy szkoda (w znaczeniu uszkodzeń powstałych podczas zdarzenia komunikacyjnego) rzeczywiście została naprawiona w technicznym sensie tego słowa. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje, bowiem z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002 rok, nr 7-8, poz. 103 oraz orzeczeniu z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88).

Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma więc znaczenia prawnej okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił i czy w ogóle zamierza pojazd naprawić. W konsekwencji, spotykane niekiedy w praktyce uzależnienie wypłaty odszkodowania od faktycznego dokonania naprawy i udokumentowania jej kosztów nie jest uzasadnione. Albowiem, szkodą (art. 361 § 2 k.c.) jest różnica między stanem majątku poszkodowanego jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie nastąpiło to zdarzenie. Roszczenie odszkodowawcze powstaje z chwilą powstania obowiązku naprawienia szkody, a nie po powstaniu kosztów naprawy pojazdu, z czym wiąże się brak obowiązku po stronie poszkodowanego udowadniania konkretnych wydatków poniesionych na naprawę pojazdu. Pokrycie kosztów naprawy pojazdu jest jedynie szkodą następczą, a szkodą bezpośrednią jest uszkodzenie pojazdu i w momencie jej wystąpienia powstaje odpowiedzialność sprawcy i ubezpieczyciela (por. uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, III CZP 80/01, OSNC 2012 rok, nr 10, poz. 112 i z dnia 17 maja 2007 roku, III CZP 150/06, OSNC 2007 rok, nr 10, poz. 144, uchwały Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1994 roku, III CZP 71/94, OSNC 1994 rok, nr 12, poz. 234, z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSNC 2002 rok, nr 6, poz. 74, z dnia 13 czerwca 2013 roku, III CZP 32/03, OSNC 2004 rok, nr 4, poz. 51, z dnia 14 września 2006 roku, III CZP 65/06, OSNC 2007 rok, nr 6, poz. 83, z dnia 26 lutego 2006 roku, III CZP 5/06, OSNC 2007, nr 1, poz. 6, z dnia 24 sierpnia 2017 roku, III CZP 20/17, OSNC 2018 rok, nr 6, poz. 56, oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 roku, II CR 425/72, OSNC 1973 rok, nr 6, poz. 111, z dnia 20 lutego 1981 roku, I CR 17/81, OSNC 1981 rok, nr 10, poz. 199, z dnia 11 grudnia 1997 roku, I CKN 385/97, z dnia 16 stycznia 2002 roku, IV CKN 635/00, z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 903/00, OSNC 2003 rok, nr 1, poz. 15, z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00, z dnia 11 czerwca 2001 roku, V CKN 266/00, z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 908/00, z dnia 12 lutego 2004 roku, V CK 187/03, z dnia 21 sierpnia 2012 roku, II CSK 707/12, OSNC 2014 rok, nr 4, poz. 48, i z dnia 8 września 2017 roku, II CSK 857/16, oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2018 roku, III CZP 51/18, z dnia 7 grudnia 2018 roku, III CZP 74/18, z dnia 7 grudnia 2018 roku, III CZP 72/18).

Ubezpieczyciel winien odpowiadać tylko do wysokości kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu, a gdyby okazało się, że koszty naprawy przewyższyłyby wartość pojazdu sprzed wypadku lub naprawa była ekonomicznie nieuzasadniona, to odpowiedzialność pozwanej powinna ograniczać się do różnicy pomiędzy wartością pojazdu sprzed wypadku, a wartością pozostałości (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 903/00, OSN 2003 rok, nr 1, poz.15; w wyroku z dnia 20 kwietnia 1971 roku, II CR 475/70, OSPiKA 1971 rok, nr 12, poz.231; w wyroku z dnia 1 września 1970 roku, II CR 371/70, OSNCP 1971 rok, nr 5 poz.93).

Zgodnie z art. 363 § 2 k.c. wysokość odszkodowania powinna być ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy z daty ustalania odszkodowania.

Jak wynika z opinii biegłego z Ł. G. szacunkowy koszt naprawy samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 25 października 2019 roku, przy uwzględnieniu stawki za roboczogodzinę w wysokości 110

zł netto oraz użyciu w naprawie części oryginalnych wynosi 107.376,34 zł brutto. Jednocześnie, biegły wskazał, że wartość pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w stanie nieuszkodzonym na dzień powstania szkody wynosiła 115.000 zł brutto, zaś w stanie uszkodzonym na dzień powstania szkody 52.900 zł brutto. Mając na uwadze wnioski biegłego przyjąć należało, że w pojeździe nie doszło do szkody całkowitej, lecz do szkody częściowej.

W doktrynie i orzecznictwie, ugruntowane jest stanowisko, które Sąd Rejonowy podziela, iż to poszkodowanemu przysługuje prawo wyboru warsztatu naprawczego, który dokona naprawy pojazdu. Podkreśla się, że nie ma on w szczególności obowiązku dokonywania naprawy pojazdu w warsztatach wskazywanych przez ubezpieczyciela, czy poszukiwania na rynku lokalnym warsztatu oferującego naprawę jego pojazdu najtaniej, a dokonanie wyboru warsztatu naprawczego przez poszkodowanego innego niż proponowany przez ubezpieczyciela, nie stanowi naruszenia obowiązku współdziałania przez poszkodowanego, jako wierzyciela w minimalizacji zakresu szkody (art. 826 k.c.). W judykaturze podkreśla się również, że nabywający autoryzowane części samochodowe potrzebne do naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu, nie ma obowiązku poszukiwać sprzedawcy, oferującego je najtaniej, o ile koszt ich nabycia mieści się w zakresie cen rynkowych występujących na rynku w danym okresie (tak również Sąd Najwyższy wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 roku, I CKN 1466/99, opubl. OSNC 2003, nr 5, poz. 64, w uchwale z dnia z dnia 25 kwietnia 2002 roku, I CKN 1466/99, opubl. OSNC 2003 rok, nr 5, poz. 64).

W orzecznictwie i piśmiennictwie, wskazuje się, że skoro chodzi o przywrócenie do stanu poprzedniego pojazdu, jako całości, to nie ma, co do zasady znaczenia, że w miejsce części starych wmontowano części nowe. W szczególności, nie ma żadnych podstaw prawnych, aby zawsze odrębnie oceniać wartość części i jeżeli części stare były już w chwili wypadku częściowo zużyte, z tego powodu obniżyć należne odszkodowanie za przywrócenie do stanu poprzedniego całego pojazdu.

Podniesiony przez pozwaną zarzut naruszenia zasady minimalizacji szkody poprzez nieuwzględnienie w kosztach naprawy cen części i materiału lakierniczego uwzględniających rabat, jaki poszkodowany mógłby uzyskać dokonując zakupu tych części i materiału lakierniczego u podmiotów współpracujących z pozwaną jest całkowicie chybiony. Jak wskazano powyżej, poszkodowany nie ma obowiązku wykazywania się ponadprzeciętną aktywnością w poszukiwaniu najtańszego warsztatu naprawczego. Obowiązek minimalizacji szkody nie może bowiem być rozumiany jako obowiązek poszukiwania podmiotu, który oferuje części zamiennie i materiał lakierniczy niezbędne do naprawy uszkodzonego pojazdu, jak najtaniej z pominięciem przesłanki jakości. Poszkodowany przy wyborze konkretnego warsztatu może kierować się nie tylko przesłankami o charakterze finansowym, ale również innymi takimi, jak fachowość i rzetelność obsługi technicznej, poziom prac naprawczych czy określone profity połączone ze stałą obsługą serwisową (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03, opubl. OSNC 2004 rok, Nr 4, poz. 51). Oczywiście jest przy tym, że poszkodowany nie ma obowiązku kupowania części i materiałów lakierniczych w punkcie wskazanym przez ubezpieczyciela - i to nawet, jeśli oferuje on ich sprzedaż wysyłkową. Poszkodowany ma prawo nabyć takie części i materiały w miejscu swego zamieszkania i nie ma obowiązku ich nabycia od podmiotu funkcjonującego w innej miejscowości, co każdorazowo wiąże się z kosztami i czasem transportu oraz problemami w razie ewentualnej ich niezgodności i braku przydatności do naprawy. Wymaganie od poszkodowanego, aby samodzielnie dokonywał zakupu części zamiennych i materiału lakierniczego uznać należy za zbyt daleko idące. Wątpliwym jest również by wybrany przez poszkodowanego warsztat był zainteresowany zakupem części zamiennych u dostawcy objętego porozumieniem z pozwaną, a nawet gdyby tak było, to czy nie miałyby to przełożenia na zastosowany u niego koszt naprawy i nie skutkowało jego zwiększeniem.

Nie negując poglądu prawnego zaprezentowanego przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 25 sierpnia 2017 roku (sygn. akt III CZP 20/17, opubl. L.), zaproponowana przez pozwaną forma nabycia materiałów koniecznych do restytucji stanu technicznego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, która jest w ocenie Sądu, uproszczoną próbą zmniejszenia zakresu odpowiedzialności finansowej ubezpieczyciela i zaniżenia wartości należnego poszkodowanemu odszkodowania, zawiera swoiste ograniczenie prawa wyboru konsumentów, nie dające się wprost pogodzić z kompetencją uprawnionego do wyboru sposobu i formy naprawienia szkody. Jest to widoczne, w szczególności w możliwości wyboru zakładu naprawczego albowiem nie każdy zakład dopuszcza możliwość wykonania usług naprawczych przy wykorzystaniu części pochodzących od dostawców zewnętrznych. Powyższe może powodować

również nadmierne wydłużenie czasu naprawy. Istnieje również ryzyko pomyłki przy wyborze części, ich rodzaju i ilości, jeżeli są one kupowane samodzielnie przez konsumenta nie dysponującego wystarczającą wiedzą w zakresie mechaniki pojazdowej.

Powoduje to również, że uprawniony chcąc dokonać likwidacji szkody obowiązany jest do podejmowania dodatkowych czynności tak, aby zrealizować oczekiwania ubezpieczyciela, co do wartości odszkodowania, co jednak nie gwarantuje mu w każdym przypadku naprawienia szkody według symulacyjnych wskazań i wyliczeń ubezpieczyciela.

Niezależnie jednak od powyższego pozwana w żaden sposób nie wykazała, aby zawarła z jakimkolwiek podmiotem porozumienie, na mocy którego podmiot ten zobowiązałby się do udzielania pozwanej oraz wskazanym przez nią podmiotom rabatów na ceny części i materiałów lakierniczych w celu ich wykorzystania w procesie likwidacji szkody w pojeździe oraz rabatów na całość kosztów naprawy. Nie było zatem podstaw do ustalenia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu powoda z uwzględnieniem cen części i materiałów lakierniczych oraz rabatów na całość kosztów naprawy wskazanych przez pozwaną.

W ramach przedmiotowego postępowania pozwana nie wykazała, że naprawa pojazdu po zdarzeniu z dnia 25 października 2019 roku spowoduje wzrost wartości pojazdu jako całości. Natomiast, aby dokonać odliczenia na zasadzie *compesatio lucri cum damnum* ewentualnego wzrostu wartości samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w następstwie jego naprawy, koniecznym byłoby wykazanie przez pozwaną, zgodnie z ciężarem dowodzenia określonym w art.6 k.c., iż na skutek naprawy pojazdu przy użyciu określonych części, wartość pojazdu powoda wzrośnie i o jaką konkretnie oznaczoną wartość, czego bezspornie strona pozwana nie udowodniła. W konsekwencji, brak było podstaw do odliczenia od należnego powodowi odszkodowania jakiegokolwiek kwoty z tytułu wzrostu wartości pojazdu.

W konsekwencji, uwzględniając wypłacone już przez pozwaną odszkodowanie w kwocie 63.442,74 zł, na rzecz B. C. zasądzone dalsze odszkodowanie w kwocie 43.933,60 zł.

W ocenie Sądu, zasądzone na rzecz powoda odszkodowanie winno odpowiadać kwocie brutto. Albowiem, zgodnie z ugruntowanym w judykaturze poglądem odszkodowanie przysługujące na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za szkodę powstałą w związku z ruchem tego pojazdu, ustalone według części zamiennych i usług, obejmuje kwotę podatku od towarów i usług (VAT) w zakresie, w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego (tak między innymi Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2007 roku, III CZP 150/06, OSNC 2007, nr 10, poz. 144, opubl. L.). Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie wynika, aby powód był podatnikiem podatku od towarów i usług, wykorzystywał pojazd do celów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, a w konsekwencji na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług był uprawniony do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego. A tylko w takiej sytuacji należne powodowi odszkodowanie winno odpowiadać kwocie netto - bez podatku VAT (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2015 roku, IV CSK 764/14, opubl. L.). Zaś, wykazanie tej okoliczności zgodnie z ogólną zasadą ciężaru dowodu spoczywało na pozwanej wywodzącej z tej okoliczności skutki prawne.

Sąd uwzględnił także żądanie pozwu w zakresie zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy sporządzonej na zlecenie powoda przed skierowaniem sprawy na drogę sądową w wysokości 400 zł. Jak powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie, odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkodę powstałą w pojeździe może, stosownie do okoliczności sprawy, obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego, bowiem koszt ten mieści się w ramach odszkodowania należnego tytułem naprawienia szkody - w ramach pokrycia poniesionej straty, o czym mowa w art. 361 § 2 k.c. (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004 roku, III CZP 24/04, OSNC 2005 rok, Nr 7-8, poz. 117 oraz w wyroku z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 908/00, Sąd Rejonowy w Koninie w wyroku z dnia 14 października 2008 roku, sygn. I C 283/08, Sąd Rejonowy w Koninie w wyroku z dnia 28 lipca 2009 roku, sygn. I C 560/08, Sąd Rejonowy w Koszalinie w wyroku dnia 22 października 2009 roku, sygn. I C 1019/09). Zdaniem Sądu, powód w związku z zaniżeniem odszkodowania przyznanego przez pozwaną

na etapie postępowania likwidacyjnego miał prawo przed wszczęciem procesu zlecić wykonanie prywatnej ekspertyzy celem wykazania ubezpieczycielowi zasadności swego roszczenia. A wobec poniesienia kosztów jej sporządzenia, ma prawo żądać od pozwanej zwrotu poniesionych kosztów ekspertyzy. Tym bardziej, że opinia sporządzona przez biegłego sądowego w ramach niniejszego postępowania potwierdziła prawidłowość ekspertyzy sporządzonej na zlecenie powoda przed wszczęciem postępowania. Zatem w przedmiotowej sprawie, zachodzi adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem z dnia 25 października 2019 roku, a kosztami prywatnej ekspertyzy.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2 art. 481 k.c.), a od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie.

Stosownie do przepisu art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (art. 817 § 2 zd. 1 k.c.). Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności uzasadniających przekroczenie 30 -dniowego terminu oraz ich zasięgu obciąża zakład ubezpieczeń (art. 6 k.c.). Obowiązany jest on w szczególności wykazać, że uzupełnienie postępowania likwidacyjnego nastąpiło bez nieuzasadnionej zwłoki, z zachowaniem interesu wierzyciela (art. 354 § 1 k.c. i art. 355 § 2 k.c.).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 lipca 1999 roku (III CKN 315/99), świadczenia odszkodowawcze zakładu ubezpieczeń mają charakter terminowy, jednakże zakład ubezpieczeń nie pozostaje w opóźnieniu co do kwot nie objętych jego decyzją, jeżeli poszkodowany po jej otrzymaniu lub wcześniej nie określi kwotowo swego roszczenia.

Pismem z dnia 19 grudnia 2019 roku (przesłanym drogą elektroniczną w tym samym dniu) powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 42.457,66 zł tytułem odszkodowania za koszty naprawy pojazdu, w tym także kwoty 400 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy w terminie 7 dni od doręczenia niniejszego wezwania. W piśmie procesowym z dnia 15 września 2021 roku pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo w zakresie odszkodowania o kwotę 34.233,60 zł i wnosił o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 43.933,60 zł tytułem odszkodowania za koszty naprawy pojazdu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 400 zł tytułem zwrotu kosztu sporządzenia prywatnej ekspertyzy wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Odpis pisma rozszerzającego powództwo został pozwanej doręczony w dniu 14 grudnia 2021 roku.

Wobec powyższego, pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia na rzecz powoda w zakresie kwoty 42.057,66 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu oraz w zakresie zwrotu kosztów ekspertyzy (400 zł) od dnia następnego po upływie terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty tj. od dnia 28 grudnia 2019 roku (wobec upływu 7-dniowego terminu w drugi dzień Świąt Bożego Narodzenia – art. 115 k.c.). Jednakże, nie wychodząc ponad żądanie pozwu w zakresie odsetek od kwoty 400 zł z tytułu kosztów ekspertyzy, Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej kwoty 42.057,66 zł od dnia 28 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty, a od kwoty 400 zł z tytułu kosztów ekspertyzy od dnia wniesienia pozwu (czyli 30 grudnia 2019 roku) do dnia zapłaty. Natomiast, w zakresie kwoty 1.875,94 zł tytułem odszkodowania za koszty naprawy pojazdu, o którą powód rozszerzył powództwo pismem z dnia 15 września 2021 roku pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem tego świadczenia na rzecz powoda od dnia następnego po dniu doręczenia jej odpisu pisma rozszerzającego powództwo, tj. od dnia 15 grudnia 2021 roku i od tej daty zasądzone od owej kwoty odsetki ustawowe za opóźnienie.

W pozostałym zakresie co do odsetek powództwo podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania

albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powód ostał się zatem ze swoim roszczeniem niemalże w całości (oddalono jedynie częściowo roszczenie o odsetki). Dlatego Sąd obciążył pozwaną w całości kosztami procesu poniesionymi przez powoda. Na koszty procesu poniesione przez powoda w łącznej kwocie 6.534,28 zł, złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 750 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 zł (ustalone na podstawie § 2 pkt 5 Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.), wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 709,28 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz opłata od rozszerzonego powództwa w kwocie 1.467 zł.

Na podstawie art.84 ust. 2 w związku z art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd zwrócił na rzecz powoda kwotę 190,72 zł, a na rzecz pozwanej kwotę 190,71 zł tytułem niewykorzystanych zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłych.